

»Pitelemätön kyky rakentaa
jännitystä.»

DAGENS NYHETER

WSOY

PASCAL ENGMAN LESKJET

WSOY

Pascal Engman

LESKET

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

Änkorna

© Pascal Engman 2020

First published by Bookmark Förlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2022

ISBN 978-951-0-45134-2

Painettu EU:ssa

Linnealle. Rakastan sinua.

*he ovat idealisteja, pahoja,
mitä he ovat tehneet kauhujen takapihalla
en osaa kuvata, en osaa muuttaa verta musteeksi.*

TOMAS TRANSTRÖMERIN RUNOSTA »CARILLON»,
KOKOELMASTA *Villi tori* (SUOMENTANUT CAJ WESTERBERG)

Vähintään 400 Isis-terroristia on koulutettu tekemään iskuja Euroopassa. He ovat järjestäytyneet useiksi erillisiksi soluiksi, joiden tehtävänä on toteuttaa joukko verisiä hyökkäyksiä. Näin ovat väittäneet Euroopan ja Irakin turvallisuuspalveluissa työskentelevät lähteet uutistoimisto Associated Pressille.

Eräs korkea-arvoinen irakilainen tiedustelu-upseeri sanoo, että Pariisissa taannoin tehdyn iskun toteuttanut solu on levinnyt Saksaan, Isoon-Britanniaan, Italiaan, Tanskaan ja Ruotsiin.

Isisillä väitetään olevan Syyriassa, Irakissa ja mahdollisesti myös entisissä neuvostotasavalloissa erityisiä harjoitusleirejä, joissa jihadistit saavat erikoiskoulutuksen Eurooppaan suuntautuvien iskujen tekemiseen.

Erään turvallisuuslähteen mukaan terroristeille annetaan koulutusta taistelutekniikoissa, räjähteiden käsittelyssä ja tarkkailumenetelmissä. Aiemmin useimmille attentaatin tekijöille annettiin ainoastaan parin viikon koulutus.

– Toimintamenetelmät ovat muuttuneet. Nykyään Isis on perustanut erikoisyksiköitä. Koulutus on pidempikestoista, lähde kertoo.

BBC:n tutkivaa journalismia harjoittavan ajankohtaisohjelma Panoraman mukaan Isisin verkostossa on kaikkiaan 1 500 koulutuksen saanutta terroristia, jotka saattavat hyvinkin suunnitella uusia hyökkäyksiä Eurooppaan, Sveriges Radio kirjoittaa.

Uutispalvelu Omni, 23. maaliskuuta 2016

Vanessa puri huultaan niin voimakkaasti, että tunsi suussaan veren maun. Hän sulki silmänsä ja painoi kaikki kolme nappia alas samanaikaisesti. Hän puristi silmäluomensa kiinni niin tiukasti, että näki mustuuden keskellä välkähteleviä tanssivia kuvioita. Hän painoi päänsä olkaa vasten ja käpertyi epätoivoisena kokoon.

Hän ei halunnut kuolla. Ei nyt. Muutama vuosi sitten hänellä ei olisi ollut mitään kuolemista vastaan, mutta nyt oli toisin. Nykyään hänellä oli elämässään Celine, joka oli antanut hänelle jotakin, minkä vuoksi taistella. Jotakin hienoa. Kautista. Celine luotti häneen, tarvitsi häntä.

Kolme.

Kyöneleet kihosivat silmiin. Huulet väpättivät ja kaulan jänteet kiristyivät, kun hän oikaisi itsensä ja pakottautui seisomaan selkä suorassa. Hän ei halunnut kohdata kuolemaa pääpainuksissa. Hän ei soisi terroristeille sitä tyydytystä. Kukaan muu ei saisi tietää, miten hän oli elänyt elämänsä viimeiset sekunnit, mutta hän itse tietäisi. Hän uskotteli itselleen, että sillä oli jotakin merkitystä.

Kaksi.

»Saatanan murhaajat», hän kuiskasi.

Hän veti keuhkot täyteen ilmaa ja ymmärsi, että se saattoi olla hänen viimeinen hengenvetonsa.

Yksi.

ESINÄYTÖS

KAKSIKYMMENTÄKAKSIVUOTIAS MOLLY BERG kyydittiin silloin tällöin lentokoneella palatsimaisiin huviloihin eri puolille Välimerä. Yleensä hänen täytyi odottaa jonkin aikaa, sitten hänelle annettiin paksu kirjekuorellinen seteleitä, eikä hänen tarvinnut tehdä muuta kuin pyöritellä peukaloitaan. Useimmiten hän saattoi tappaa aikaa näpläämällä kännykkäänsä tai lukemalla kirjoja, mutta tällä kertaa tuikeailmeinen vartija oli takavarikoinut hänen puhelimensa heti kun hän oli noussut yli 45-metriseen *Lucinda*-luksusjahtiin. Hän oli unohtanut parhaillaan lukuvuorossa olevan kirjansa – Charles Bukowskin *Postitoimiston* – Barcelonan-asuntoonsa. Televisiossa näkyi vain espanjalaisia kanavia, ja vaikka hän oli asunut viime vuodet Espanjassa, hän ei osannut kieltä juuri lainkaan. Maksu oli tällä kertaa kuitenkin parempi kuin normaalisti: viisituhatta euroa per päivä.

Pröystäilevästi sisustetun hytin pyöreistä ikkunoista Molly näki Mallorcan rannikon ja Puerto Portalsin sataman. Rantakadun myymälät ja ravintoloiden terassit olivat täynnä väkeä, ja laitureihin oli kiinnitetty lukuisia luksusjahteja. Turistit kävelivät satamassa ja ottivat selfieitä jahtien edessä. *Lucindan* kaltaiset isot huvialukset eivät mahtuneet kiinnittymään laitureihin, ja ne oli ankkuroitu viuhkamaiseen muodostelmaan satama-alueen tuntumaan.

Mollyn vatsassa kurni. Hän sammutti television ja heitti kaukosäätimen hytin parivuoteelle. Kun hänet oli tuotu

hyttiin, häntä oli käsketty odottamaan, kunnes joku tulisi noutamaan hänet.

Hän meni seisomaan peilin eteen.

»*A girl's gotta eat.*»

Hän muutti ääntään.

»Lakkaa puhumasta itseksesi», Molly sanoi haudanvakavana.

Hän puristi nenäänsä etu- ja keskisormillaan.

»Okei, anteeksi, Molly», hän honotti.

Hän sitoi tummat hiuksensa ylös ja kiskaisi mustan t-paidan bikinimensä yläosan päälle.

Käytävällä ei ollut ketään. Hän käveli kohti aluksen perää ja ohitti neljä suljettua ovea ennen kuin tuli portaille. Portaita alas käveli valkoiseen palvelijan univormuun pukeutunut mies, joka pysähtyi niille sijoilleen.

»*The kitchen?*» Molly sanoi ja hymyili. Mies tuijotti häntä muttei sanonut mitään. Molly laski käden mahalleen ja teki ympyrän muotoisen eleen. »*Food. I'm hungry.*»

Mies viittoi Mollya seuraamaan perässään. Hän otti takataskustaan valkoisen liinan ja pyyhki sillä otsaansa ennen kuin pysähtyi puisen oven viereen ja osoitti sitä kädellään.

Molly astui sisään huvijahdin ruokasaliin. Suoraan edessä oli lasiovi, jonka takana näkyi aluksen kansi. Ruokasalissa oli viisi pyöreää pöytää vieraita varten. Seinillä roikkui vanhoja laivoja esittäviä mustavalkoisia valokuvia. Yhden ikkunan edessä oli hopeavadillinen tuoreita hedelmiä ja jäillä täytetty astia, jossa oli kivennäisvesipulloja.

»Ajattelin ennemminkin hampurilaisia, senkin itara roisto», Molly mutisi ja katsoi hedelmävatia synkeänä. Ikkunan takana levittäytyvä vaaleansininen meri näytti erittäin kutsuvalta.

Molly otti palan mangoa, työnsi sen suuhunsa ja nuolaisi huuliaan ennen kuin meni etsimään baaritiskin takaa pikkupurtavaa. Hän veti ulos yhden laatikoista, jossa oli San Miguel -pulloja. Hän nappasi käteensä kaksi, piirsi hymiön

toisen pullon kosteaan kylkeen ja asetti molemmat baaritiskille. Sitten hän kumartui tutkimaan tarkemmin tiskin kätköjä ja löysi pussillisen perunalastuja ja cashewpähkinöitä.

»Luojan kiitos», hän mutisi.

Samalla kun hän sulki laatikon, hän kuuli kannelle joh-tavan oven avautuvan.

Molly kahmaisi toisen olutpullon käteensä ja kyyristyi baaritiskin taakse piiloon. Hän kuuli kahden miehen kes-kustelevan vaimealla äänellä. Kun äänet tulivat lähemmäs, kävi ilmi, että miehet puhuivat arabiaa.

»Ovatko marttyyrit valmiita?»

»He odottavat lähtömerkkiä. He ovat odottaneet pitkään ja palavat halusta...»

Ääni kuulosti karhealta, eikä Molly kuullut loppua. Hän pysytteli aivan liikkumatta, pidätti hengitystään ja katui, että oli kumartunut piiloon.

»Entä kohde?»

Toinen miehistä avasi pullon. Korkki lennähti lattialle, ja mies kirosi.

»Tukholma, pääkaupunki.»

»Milloin?»

Kuului lautasen kolahdus, sitten äänet vaimenivat: mie-het olivat menossa takaisin kannelle.

Molly hengitti hitaasti ulos ja nousi varovasti seisomaan. Hän odotti pari sekuntia ennen kuin poimi mukaansa peru-nalastut, olutpullot ja pähkinät. Hän painautui oven viereistä seinää vasten ja tähyili kohti kantta. Miehiä ei näkynyt.

Molly vei perunalastun suuhunsa tärisevin käsin ja pureskeli sitä hajamielisenä. Hänellä ei ollut enää nälkä. Hän tiesi, ettei ollut kuullut väärin. Miehet olivat puhuneet Tukhol-maan tehtävästä terrori-iskusta.

Hän oli tavannut elämänsä aikana koko joukon sikamai-sia miehiä, joilla rahaa ja valtaa ja jotka kohtelivat seura-

laisikseen palkkaamiaan naisia kuin esineitä. Miehiä, jotka nauttivat siitä, että saivat nöyryyttää naisia ja kohdella heitä kovakouraisesti. Hän ei kuitenkaan ollut koskaan pelännyt henkensä puolesta. Ei oikeasti. Tällä kertaa tilanne oli toinen, ja hän tunsu kauhun kalvavan koko kehoaan.

Kukaan ei tiennyt missä hän oli. Hänen isänsä luuli, että hän oli töissä vaateliikkeessä Barcelonassa. Isä ei tiennyt edes hänen osoitettaan. Ja Marc, joka järjesti näitä keikkoja hänelle, ei piittäisi pätäkääkään, mikäli hän katoaisi.

Mutta vaikka miehet olisivat huomanneet hänet, he eivät voineet tietää, että hän osasi arabiaa. Hänellä oli ruotsalainen passi. Hän ei välttämättä näyttänyt perinteiseltä skandinaavilta, mutta ei myöskään arabilta.

Molly nousi sängystä kuullessaan käynnistyvän moottorin äänen. Sitten *Lucindan* kupeelta ampaisi matkaan pienikokoinen moottorivene kohti Puerto Portalsia. Veneen perällä seiso i mies, jolla oli päässään sininen lippalakki. Oliko hän kenties toinen niistä miehistä, joiden keskustelun Molly oli kuullut?

Pian moottorivene kiinnittyi satamalaituriin, ja mies loikkasi ketterästi kyydistä, minkä jälkeen vene kääntyi takaisin kohti *Lucindaa*.

Seuraavien päivien aikana Mollyn täytyisi teeskennellä tyhmää. Kukaan ei saisi missään nimessä tajuta, että hän osasi arabiaa.

Hän avasi toisen olutpullon kirjoituspöydän reunaan vasten, otti pitkän huikan ja pyyhkäisi suutaan.

Hän yskäisi, kun oveen koputettiin.

»*I'm coming*», hän huusi, sipaisi hiuksiaan ja meni avaamaan oven. Käytävällä seiso i valkoiseen paitaan pukeutunut vartija, jolla oli yllään kainalokotelo.

»*I need you to come with me.*»

OSA 1

1

VALHALLAVÄGENIN AJORATA oli osittain veden peitossa. Kaatosade rusikoi 43-vuotiaan Vanessa Frankin mustaa BMW:tä. Salama halkoi pimeää taivasta, ja hän ryhtyi laskemaan sekunteja. Hän ehti viiteen ennen kuin ukkosenjyrähdys hukutti alleen radion uutistenlukijan äänen.

»Gertrud-myrsky kulkee Tukholman yli perjantai-illan aikana», vakavan kuuloinen nainen sanoi. »Ihmisiä kehoitetaan pysyttelemään sisätiloissa. Ulos ei kannata mennä kuin hätätapauksessa.»

»Älä ihmeessä», Vanessa mutisi ja siirsi katseen tiestä hilentääkseen radion äänenvoimakkuutta.

Seuraavassa hetkessä hänen piti lyödä jarrut pohjaan, kun tien poikki kulki kovaa vauhtia viilettävä polkupyöräilijä. Oli todella täpärällä, ettei puskuri osunut fillarin takapyörään.

Gertrud. Miksei myrskyille annettu oikeasti pelkoa herättäviä nimiä, kuten Odin tai Tor? Muinaispohjoismaisessa mytologiassa riitti kosolti hahmoja, jotka olisivat takoneet kansalaisille päähän, että rajuilmaan kannatti suhtautua kaikella vakavuudella. Gertrud kuulosti hieman hassahtaneelta alakoulun opettajalta, jonka henki lemusi kahvilta ja jolla oli tapana pureskella kynsiään.

Sadetta oli tullut lokakuusta lähtien miltei jatkuvasti, ja pian oli marraskuun puoliväli. Vanessa oli lopen kyllästynyt ainaiseen pimeyteen. Hän ohitti Fältöverstenin kauppakeskuksen ja joutui tekemään äkillisen ohjausliikkeen

väistääkseen ison lätäkön, jonka keskelle oli jätetty sähköpotkulauta. Parinsadan metrin päässä, Gärdetin laidalla erotuivat sateen keskellä välkkyvät siniset hälytysvalot.

Vanessa kääntyi Oxenstiernsgatanille ja pysäköi auton ajoradalle SVT-talon eteen pystytettyjen kulkuesteiden viereen. Hän avasi auton oven, poimi takapenkiltä sateenvarjon, nousi ulos ja työnsi varjon auki.

Tuuli oli niin kova, että hän horjahti heti liikkeelle lähdettyään. Kulkuesteellä päivysti hupulliseen sadetakkiin sonnustautunut tiukkailmeinen poliisi, joka silmäili Vanessaa hetken ja viittoi hänet sitten eteenpäin.

Vanessa kääntyi oikeaan Taptogatanille. Jalkakäytävälle oli asetettu kolme valonheitintä, jotka valaisivat kaupunkimaasturin vieressä lojuvaa miehen ruumista.

Kaksi valkoiisiin muoviasuihin pukeutunutta teknistä tutkijaa oli kasaamassa väliaikaista telttaa, jonka tarkoituksena oli estää sadetta pyyhkimästä pois mahdollisia todisteita. Toinen miehistä näki Vanessan ja nosti kätensä pysähtymismerkiksi. Vanessa jäi seisomaan kymmenen metrin päähän ruumiista ja yritti pitää sateenvarjoa sopivassa asennossa samalla kun vilkuili ympärilleen. Jalkakäytävän oikealla puolella oli alaspäin viettävä nurmikko, kadun päässä puolestaan häämöttivät Kustaa Aadolfin puiston kiipeilytelineet ja keinut.

Tekninen tutkija viittoi Vanessaa seuraamaan perässään. Pituudesta ja kävelytyylistä päätellen kyseessä oli Trude Hovland. Vanessa piti tuosta intialaistaustaisesta norjalais-tutkijasta, joka oli hänen mielestään keskimääräistä pätevämpi ammatissaan. Lisäksi hän arvosti Truden kuivaa huumorintajua.

He menivät ovisyvennyksen suojaan, ja Trude veti kasvomaskinsa leuan alle.

»Uhri on poliisi. Rikard Olsson nimeltään. Häntä on ammuttu kaksi kertaa selkään.»

Trude pyyhki vettä otsaltaan.

»Missä hän oli töissä?» Vanessa kysyi.

Tummalla taivaalla välähti jälleen salama.

»Team 2022:ssa.»

»Tutki siis jengirikollisuutta.»

Rikospaikkatutkijoiden telttä oli nyt saatu paikoilleen ruumiin ylle. Trude nosti kasvomaskinsa takaisin, lähti pois ja jätti Vanessan yksin ovisyvennykseen.

Viime vuosina poliiseja ja heidän lähimmäisiään kohtaan esitetyt uhkaukset olivat lisääntyneet ja muuttuneet aiempaa raaemmiksi. Rikolliset eivät enää empineet ampua yksittäisten poliisien koteja päin tai uhkailla heidän perheitään. Etenkin järjestäytynttä rikollisuutta vastaan taistelevia poliiseja uhkailtiin. Ennen kuin Vanessa oli siirtynyt Nova-ryhmänä aiemmin tunnetusta erikoisyksiköstä NOA:n murharyhmään, hän oli itsekin joutunut lukuisten uhkausten kohteeksi.

Vanessa kaivoi puhelimensa esiin pyytääkseen pomaan Mikael Kaskia lähettämään paikalle lisää tutkijoita. Hän työnsi laitteen takaisin povitaskuun tajutessaan, ettei ollut ehtinyt lisätä Mikaelin numeroa uuteen kännykkäänsä, jonka oli ostanut aiemmin päivällä sukkelasanaiselta myyjältä Kungsgatanin puhelinliikkeestä. Hän oli sitä paitsi vaihtanut numeroa, ja virkapuhelin oli jäänyt autoon. Hän oli juuri päättänyt mennä hakemaan sen, kun tiesulun luona päivystänyt univormuasainen poliisi löntysti hänen luokseen mustaan sadetakkiin pukeutunut mies vanavedessään. Vanessan havaitessaan miehet suuntasivat hänen luokseen.

He ahtautuivat ovisyvennykseen Vanessan viereen. Sadetakkiin sonnustautunut kolmekymppinen mies ojensi kätensä.

»Samer Bakir», hän sanoi skånelaisittain korostaen. Vanessan mielestä miehen murteesta tuli mieleen Zlatan Ibrahimović.

»Oletko uusi?»

Mies laski läpimärän huppunsa alas ja suki lyhyiksi leikat-
tuja mustia hiuksiaan.

»Siirryin tänne Malmöstä. Työskentelen törkeiden rikos-
ten osastolla keskustan poliisilaitoksessa.» Hän osoitti teknisen
tutkijoiden pystyttämää telttaa. »Mitä tästä tiedetään?»

»Uhri on kollega. Rikard Olsson», Vanessa sanoi, ja mie-
het tuijottivat häntä vakavina. Univormuasuisen poliisin
radiopuhelin rätisi, mutta hän ei tehnyt elettäkään vastatak-
seen. Samer ja Vanessa osoittivat radiopuhelinta, jolloin hän
säpsähti, käänsi päätään sivuun ja pyysi keskusta toistamaan
kutsun.

»Oliko hän työtehtävissä tapahtumahetkellä?» Samer
kysyi.

Vanessa pudisti päätään.

»Voitko soittaa pomollesi ja pyytää tänne lisää väkeä?
Olin ensimmäisenä paikalla, eivätkä muut tiedä, että uhri
on poliisi.»

»Etkö ole vielä soittanut?»

»Hommasin tänään uuden kännykän enkä ole ehtinyt
siirtää siihen kaikkia yhteystietoja», Vanessa valehteli. Totuus
oli, ettei hän tiennyt, miten numerot siirrettiin puhelimesta
toiseen.

Samer hapuili puhelintaan, kun univormuasuisen poliisi
kääntyi heidän puoleensa. Hän vaikutti järkyttyneeltä.

»On löytynyt toinenkin ruumis.»

Samer lakkasi hakemasta puhelintaan ja antoi käden
valahtaa sivulleen.

»Mistä?» Vanessa kysyi.

Poliisi nuolaisi huuliaan.

»Gärdetistä, parin sadan metrin päästä täältä.»

2

AXEL GRYSTAD lojui yhden hengen vuoteessaan kädet niskan taakse ristittyinä ja tutkaili katossa olevia halkeamia. Sade ropisi ikkunaan, mutta vedentulo oli laantunut jonkin verran.

Axel oli apealla mielellä. Seuraavana päivänä hänen pitäisi hyvästellä yhdeksänvuotias poikansa Simon, ja sitten kestäisi viikon, ennen kuin tämä tulisi jälleen hänen luokseen. Hän omistautui kokonaan Simonin kanssa viettämilleen viikoille, loppuaika hänen elämästään oli pelkkää odottelua.

Hän kuuli askelia eteisestä, sitten ovenkahva painettiin alas. Siniseen pyjamaansa pukeutunut Simon työnsi oven auki.

»Mä en saa unta.»

Axel kääntyi kyljelleen niin että Simon voisi istahtaa sängyn reunalle.

»Mikset?»

»Mulla on nälkä.»

He olivat syöneet illalliseksi spagettia ja jauhelihakastiketta vain muutama tunti sitten. Axel tiesi, että hänen pitäisi patistaa Simon takaisin sänkyyn, jotta poika ei olisi liian väsynyt huomispäivän jalkapalloharkoissa. Hän tunsi kuitenkin olonsa yksinomaan onnelliseksi.

Hän tarkasteli Simonin kasvoja.

»Niin minullakin.»

Axel vilkaisi ikkunaan ja totesi, että sade tuntui olevan lakkaamassa. Hän katsoi yöpöydällä olevaa herätyskelloa,

jonka punaiset digitaalnumerot näyttivät puolta kymmentä.

»Mitä jos haettaisiin nakkikioskilta jotain syötävää?»

Simonin suu levisi hymyyn: yksi hänen etuhampaistaan puuttui. Ilme toi mieleen voittopelin jälkeiseen haastatteluun pyydetyn jääkiekkoilijan.

»Tällä kertaa mä otan leipärullan. Sellaisen jonka sä yleensä syöt.»

»Pidät siitä ihan varmasti. Mutta ei sanota äidille mitään. Jos hän kysyy jotain, niin me pojat syötiin pelkkää parsakaalia koko viikon ja mentiin joka päivä ajoissa nukkumaan.»

»Totta kai, iskä.»

He läimäyttivät kämmenet yhteen. Axelista oli mahtavaa, kun Simon kutsui häntä iskäksi.

Muutamaa minuuttia myöhemmin he olivat vetäneet sadevaatteet ylleen ja astuneet alaovesta Rådmansgatanille. Simon kallisti päätään ja katsoi kohti taivasta.

»Ei sada enää», hän totesi ja pudotti kädestään jalkapallon, jota hän kantoi mukanaan aina ulkona ollessaan. Hän potkaisu palloa ja säntäsi sen perään. Hänen liikkeensä olivat vaivattomia ja ketteriä. Aina kun Axel näki Simonin juoksevan tuolla tavalla kevyesti, hän oli suunnattoman helpottunut ja kiitollinen siitä, ettei poika ollut perinyt hänen kömpelyyttään ja heikkoa motoriikkaansa, joiden takia hänen oma lapsuusaikansa oli ollut yhtä helvettä. Simonista oli tullut peräti taitava jalkapalloilija. Axel ei ollut itse ikinä harrastanut urheilua. Fyysiset aktiviteetit muistuttivat häntä liikaa menneisyyden kärsimyksistä. Hän ei ollut koskaan tuntenut oloaan yhtä haavoittuvaiseksi kuin lapsena liikuntatunneilla. Hän oli kokenut suuren osan koko elämänsä nöyryyttävimmistä hetkistä koulun pukuhuoneessa.

Siksi hän oli ensin hermoillut, kun Simon oli kertonut haluavansa ruveta pelaamaan jalkapalloa. Kun poika sitten oli aloittanut harrastuksen, Axel oli käynyt katsomassa kaikki

mahdolliset futisharkat ja -matsit. Hän nautti kovasti siitä, että sai seurata, kuinka hänen poikansa juoksi pallon perässä. Simon laukoi, teki maaleja, sai onnitteluhalauksia joukkue-tovereiltaan. Joskus Axelistä tuntui kuin hän olisi itse ollut kentällä viilettämässä.

Äkkiä pallo päätyi keskelle lätäkköä. Simon pysähtyi, nosti pallon jalkakikalla ilmaan ja pompotteli sitä muuta-man kerran.

Todella ihmeellistä, että minun poikani pystyy tekemään tuollaisia temppeja, Axel ajatteli.

»Tsekkaa tätä», Simon huikkasi ja pompotteli palloa päällään.

Axelia suorastaan kihelmöi, kun hän ajatteli matkaa, jonka oli varannut pelkästään heitä kahta varten. Muuta-man viikon päästä he matkustaisivat Espanjaan ja menisivät katsomaan Simonin lempijoukkueen FC Barcelonan ottelua. Axel oli luvannut itselleen, ettei paljastaisi matkasta mitään ennen kuin vasta Simonin syntymäpäivänä.

Ottelu pelattaisiin itse asiassa sellaisella viikolla, jolloin Simonin oli määrä olla Rebeccan luona, mutta tämä oli sanonut, että poika voisi ilman muuta lähteä matkalle. He suhtautuivat yhteishuoltajuuteen muutenkin erittäin jous-tavasti. Axel kuuli usein puhuttavan erossa asuvista van-hemmista, jotka eivät tehneet muuta kuin riidelleet, mutta heillä kaikki hoitui leikiten. Jos Rebecca ja Rebeccan mies Thorsten haluaisivat lähteä vähän pidemmälle matkalle, Simon sai hänen puolestaan asua hänen luonaan. Poika oli hänen elämässään ainoa asia, jota hän todella arvosti, eikä hänellä ollut ainuttakaan ystävää.

Kyllähän hän viihtyi it-asiantuntijana Danske Bankissa. Hän oli oikeastaan ylikoulutettu työhönsä, ja tietyt tehtävät olivat turhankin yksinkertaisia. Kollegat olisivat myös voi-neet olla vähän ystävällisempiä. Aina kun hän änkytti eikä saanut sanaa suustaan, hän saattoi aistia heidän irvistelevän

hänen selkensä takana ja virnistelevän toisilleen. Mutta tilanne olisi voinut olla huonompikin. Itse asiassa kaikki olisi voinut olla huonommin.

Axelilla oli sentään Simon, joka rakasti häntä, eikä hän tarvinnut mitään muuta.

Hänen oli mahdoton käsittää, miten hän oli onnistunut pitämään Barcelonan-matkan salassa näin pitkään. Hän päätti, että kertoisi siitä sittenkin kohta, kun he söisivät grilliruokaa. Siitä tulisi täydellinen päätös tälle viikolle.

Axel kumartui sitomaan toista kengännauhaansa, joka oli auennut.

Seuraavassa hetkessä hän kuuli autonrenkaiden vinguntaa. Vatsanpohjassa tuntui inhottava kouraisu, joka levisi kaikkialle kehoon. Kun hän oikaisi itsensä, hän näki tumman auton ampaisevan kovaa vauhtia pakoon.

Liikennevalo näytti jalankulkijoille vihreää.

Keskellä suojatietä makasi Simonin liikkumaton hahmo.

»Cliffhangereilla ja jännittävällä,
uskottavalla juonella Engman onnistuu rakentamaan
vauhdikkaan tarinan, joka pitää otteessaan.»

AFTONBLADET

Miespoliisi murhataan Tukholmassa.
Pian rikospaikan lähetyviltä löytyy toinenkin ruumis,
nuori tuntematon nainen. Kaksoismurhan tutkinta
osoittautuu rikostutkija Vanessa Frankille henkilö-
kohtaisemmaksi kuin hän osasi aavistaakaan.
Kun johtolangat vievät kohti Isistä, pelko kasvaa.

Huoli terroriteoista voi yhdistää ihmisiä,
mutta myös toimia koston moottorina – ja silloin
vaikutukset ovat tuhoisat.

Kolmas, itsenäinen romaani rikostutkija
Vanessa Frankista on täynnä yllättäviä koukkuja
ja henkeäsalpaavaa, poliittista jännitystä.

»Pascal Engman on nuoren sukupolven
taitoniekka. Kevyellä otteella hän vetää lukijansa
mukaan draamaan. Mestarin merkki.»

DAVID LAGERCRANTZ

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45134-2